

18de JAARGANG, NR. 330
13 JANUARI 2020

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Pol Belardi, Gorilla Mask,
 Julien Hucq, Paul van Kemenade,
 New World Quartet, Zandland.

7 JAZZ OP DE PLANKEN

Stranger than Paranoia,
 Jeremy Pelt en Ack van Rooyen.

EN VERDER O.A:

12 Wilbur Harden (Erik Marcel Frans)

15 Jazz in beeld: All Ellington Tentet

16 Europe Jazz Media Chart januari

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR. 331 KOMT 27 JANUARI UIT

NIEUWS

BJO-documentaire in première

Op 12 januari is in Flagey, Brussel, de documentaire 'Bring it to the people: the film about the Brussels Jazz Orchestra' in première gegaan. Regisseur Guy Fellemans volgde hiervoor het Brussels Jazz Orchestra (BJO) drie jaar op de voet.

Vragen als: hoe maken de musici hun artistieke keuzes; hoe bereiken ze een naadloos samenspel en hoe ervaren muzikanten de samenwerking met internationale artiesten, worden in de anderhalf uur durende film beantwoord. De trailer van de film is hier te zien:

<https://bit.ly/35i7ioa>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**JAZZORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW
 MAAKT PLAAT MET WERK JONGE JAZZMUSICI**

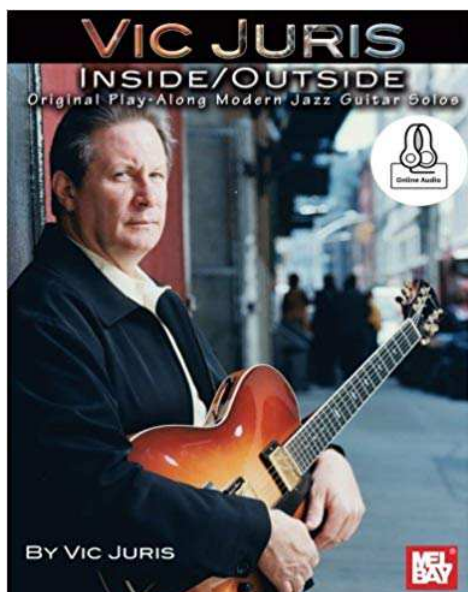
Simin Tander, hier in 2015 in De Doelen, Rotterdam, leverde een bijdrage aan de cd 'The Jazz Influencers'. (Foto: Joke Schot)

In mei dit jaar verschijnt een album van het Jazz Orchestra Of The Concertgebouw (JOC) met composities van 'jonge, prominente jazzmusici'. Op 'The Jazz Influencers' komen werken van Reinier Baas, Joris Roelofs, Ben van Gelder, Simin Tander, Maartje Meijer, Morris Kliphuis en Lars Dietrich.

Zij werden in de zomer van 2019 uitgenodigd om stukken te schrijven voor een aantal Millennials-concerten. De composities zijn door JOC-dirigent Rob Horsting gearrangeerd. Bijvoorbeeld het stuk 'Brother's keeper', dat saxofonist Ben van Gelder aanleverde en waarvoor Van Gelder inspiratie opdeed bij de Franse componist Olivier Messiaen. De afgelopen decembermaand werd al een tipje van de sluier opgelicht tijdens concerten in het Beauforthuis Austerlitz en de Jazzkerk Aartswood. Het album 'The Jazz Influencers' wordt op 17 mei gepresenteerd met een concert in LantarenVenster te Rotterdam.

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

OVERLEDEN

Vic Juris schreef tal van lesboeken.

Vic Juris, 31 december 2019 (66)

Was thuis op akoestische en elektrische gitaar en gitaar met klankvormende elektronica. Speelde in de jaren zeventig afwisselend jazzrock, hard bop en soul-jazz (met orgel). Van 1976 tot 1978 bij altist Richie Cole. Langdurige samenwerking met saxofonist Dave Liebman. Daarnaast werkzaam in het onderwijs.

Jack Sheldon, 27 december '19 (88)

Sloot zich in de jaren vijftig aan bij beoefenaars van de West Coast jazz. Trad op voor de televisie, ook als acteur en stand-up comedian. Ging naast zijn trompetspel ook zingen. Tot voor kort actief, onder meer met zijn California Cool Quartet.

Emil Richards op de kaft van een boek over zijn carrière: 'My live behind bars'.

Emil Richards, 13 december '19 (87)

Vibrafonist in George Shearing Quintet (1956-1958), bij Paul Horn (1960-1964) en anderen. Richtte zich daarna op exotische percussie-instrumenten, die hij verzamelde en bespeelde in allerlei film- en theaterproducties en waarover hij schreef in lesmethodes. **(JJM)**

ACK VAN ROOYEN BENOEMD TOT OFFICIER IN DE ORDE VAN ORANJE-NASSAU

Locoburgemeester Simone Kukenheim met Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

Ack van Rooyen is 3 januari tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau benoemd. Hij kreeg de bijbehorende onderscheiding door de Amsterdamse locoburgemeester Simone Kukenheim opgespeld. Dat gebeurde in het Bimhuis in Amsterdam, waar Van Rooyen (Den Haag, 1 januari 1930) zijn 90ste verjaardag met een concert vierde.

Van Rooyen ontving zijn koninklijke onderscheiding voor zijn verdiensten als musicus en docent. "U schitterde zelf, maar liet ook anderen stralen", zei Kukenheim. Bij het verjaardagsconcert stonden Fay Claassen (zang), Ack van Rooyen (flügelhorn), Paul Heller (tenorsax), Bart van Lier (trombone), Peter Tiehuis (gitaar), Juraj Stanik (piano), Ruud Ouwehand (bas) en Hans Dekker (drums) op het podium. Een verslag van de avond staat op pag. 9 van deze Jazzflits.

Band Deelder brengt erbetoon aan overleden oprichter

De band Deelder & Van der Lek brengt op 22 maart in Breda een erbetoon aan zijn overleden drummer, dichter Jules Deelder. De Rotterdammer overleed 19 december na een kort ziekbed. De band zou een dag later spelen in de uitverkochte kleine zaal van podium Mezz in Breda. Geïnspireerd door Deelders 'Jazz was, Jazz is. Jazz blijft.' halen de overige bandleiders dit concert eind maart in. Samen met gastartiesten presenteren zij een avond met muziek, verhalen en gedichten van Jules Deelder.

Igor Butman op tournee in VS

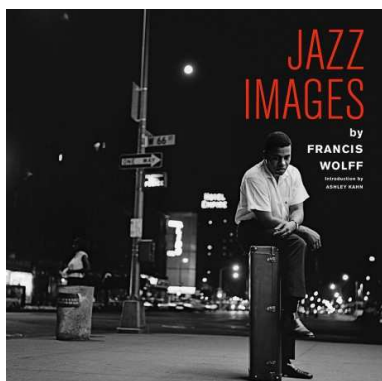
De Russische saxofonist Igor Butman is deze maand op tournee in de VS. Hij doet vijf steden aan. Van 20 januari tot 2 februari staat hij met zijn Moscow Jazz Orchestra in de Blue Note Jazz Club in New York. Dit zestienkoppig ensemble bestaat twintig jaar. Daarna speelt hij op een aantal andere podia met zijn Igor Butman Quintet.

CORRECTIE

In de vorige Jazzflits meldten wij u het verschijnen van het boek '**50+ jaar Jazz in Artishock**'. In dit bericht staat abusievelijk dat Wallace (niet Walter) Bishop pianist was. Hij was echter drummer. Lezer Joost van Mourik, die ons op de fout attenderde, heeft hem vaak 'Sweet home Chicago' horen zingen in de soos van Artishock.

JAZZ OP PAPIER

FOTOGRAFIE

Francis Wolff (fotogr.).

Jazz images

Barcelona : Elemental Music Records, 2019.

164 pag. ; 30x30 cm + cd.

ISBN 978-84-09-08896-6

geb. met stofomslag. Prijs 50 euro.

Freddy Warren (fotogr.), Graham Marsh, Simon Whittle. Ronnie Scott's 1959-69

London : Reel Art Press (RAP), 2019.

143 pag. ; 28x24 cm.

ISBN 978-1-909526-63-1 geb.

Prijs 45 euro.

Cees van de Ven (fotogr.).

10 jaar JazzCase

[Neerpelt : eigen uitg., 2019].

[200] pag. ; 30x30 cm.

softc. Prijs 32 euro (incl. verzendk.)

ceesvandeven@telenet.be

Fotoboeken over jazz blijven in trek. En toch: waar de mogelijkheden van fotoboeken schier onuitputtelijk schijnen, bestrijken die over jazz maar een zeer beperkt terrein. Hier draait het om de mensen die de muziek maken. Soms zoekt de fotograaf hen thuis op (zoals de Duitser Arne Reimer), een andere keer ligt de focus op de attributen rondom een optreden (bij de Fransman Guy Le Querrec). Het publiek wil zijn dierbaren zien, als een herinnering aan een concert of een bijzondere plaat. Het is dan ook mede aan de populariteit van het Blue Note-label te danken dat van huisfotograaf **Francis Wolff** nu al het vijfde fotoboek kan verschijnen. Het is tevens het derde in een reeks, waarvan de eerste twee gewijd waren aan Jean-Pierre Leloir en William Claxton (zie Jazzflits 312). De uitgave zelf is keurig verzorgd, maar het grootste deel van de inhoud is nu uiteraard wel bekend. Nieuw lijken mij onder anderen: Pepper Adams en Art Taylor, Clifford Brown van twee sessions uit juni 1953, en Sonny Stitt in een afgekeurde session met Dizzy Gillespie uit 1962. Een paar foto's zijn buiten de platenstudio genomen, in de Royal Roost. We zien daar Allen Eager, Miles Davis en een bijna onherkenbare Thelonious Monk (1948).

Van een andere orde zijn de nagelaten foto's van de bij een brand omgekomen **Freddy Warren**. Ze zijn een welkome toevoeging aan het werk van Valerie Wilmer en John Hopkins, die in Ronnie Scott's toentertijd de meeste foto's voor hun rekening namen, zoals gepubliceerd in de herdenkingsboeken bij het 45- en 50-jarig bestaan van de club. Het gaat hier niet alleen om de artiesten (vaak dezelfde zoals Art Farmer, Sonny Rollins, Roland Kirk, Buddy Rich), maar ook om de verwelkomingen op het vliegveld en de verbouwing van het nieuwe pand. Enkele zagen we eerder in het blad Crescendo, waarvan een omslag apart wordt afgedrukt. Sommige foto's (in kleur) zijn opzettelijk wazig, om zogenaamd beweging te suggereren.

Een van de beide auteurs, Simon Whittle, is de oomzegger van de fotograaf en laat zich ondervragen over de wijze waarop hij een deel van het fotomateriaal bij de brand nog heeft weten te redden.

Een probleem waar meer vormgevers tegenwoordig mee schijnen te worstelen is de identificatie: waar plaats ik die: in de foto mag niet, op een blanco pagina, een paar bladzijden verder of terug, of achter in het boek?

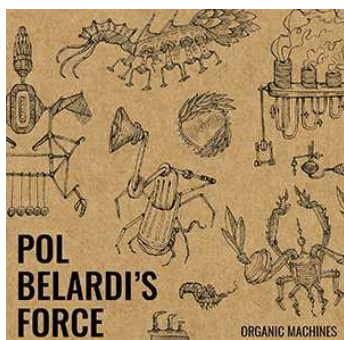
In zijn in eigen beheer uitgegeven boek heeft de Nederlandse fotograaf **Cees van de Ven** daar geen moeite mee: hij zet alle namen keurig bij de foto. Soms gaat dat mis; dan is de pagina aan de bovenkant te krap afgesneden. Zie Morris Kliphuis in hoofdstuk 8. (De zoekende lezer moet het doen met een opgave van de bands per jaar: de pagina's zijn ongenummerd en dus is er ook geen index.)

Het boek is de neerslag van tien jaar JazzCase (let op de woordspeling), een jazzclub in het Belgische Neerpelt, waar Van de Ven niet alleen fotografeerde, maar waarvan hij ook de programma's voorbereide. De artiesten zijn een scala van Nederlandse, Belgische en overige Europeanen: veelal nog onbekend, maar ook oude getrouwen: Ambrose Akinmusire, Brussels Jazz Orchestra, Fay Claassen, John Engels, Bert Joris, Henk Meutgeert, Joris Roelofs, John Ruocco, Ben Sliujs. De foto's - bijna driehonderd in getal - zijn zonder meer subliem, zonder toeters en bellen. Ze laten de musici zien in hun volle glorie, de meesten in zwart-wit. Het boek had een officiële uitgever verdiend.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

POL BELARDI'S FORCE
Organic Machines
Cristal Records

Bezetting:

David Fettmann (altsax, effecten),
 Jérôme Klein (piano, Fender Rhodes),
 Pol Belardi (basgitaar, piano, composities),
 Niels Engel (drums).

Dat de groep Force van de Luxemburgse basgitarist Pol Belardi al negen jaar bij elkaar is, is goed te horen op het nieuwste album van het kwartet: 'Organic Machines'. De paradoxale titel zegt veel over de muziek die de bandleider bijeen schreef. Hij weet een complexe ritmiek te combineren met ruim vallende melodieën en het hele repertoire aldus een muzikale rijkdom mee te geven. Het resultaat klinkt voortdurend smaakvol en avontuurlijk en nooit geconstrueerd. De heldere altsax van Fransman David Fettmann is daarbij een sterke troef. In de drie tracks met de titel 'Miniature' toont hij zijn verfijning in samenspel met Belardi, die voor de gelegenheid even achter de piano kruipt. Qua klank en benadering heeft de Fransman wel wat weg van de Belg Fabrizio Cassol, en doet het werk van Pol Belardi's Force sowieso denken aan Aka Moon, waarin de laatste het blaaswerk verzorgt. Belardi is een voorbeeldig bandleider, die vooral het collectief laat spreken en wars is van spierballenvertoon in knetterende bassolo's. Pas in track negen, 'January 5th', grijpt hij de gelegenheid aan om kalm en overdacht zijn muzikale verhaal te vertellen.

Herman te Loo

De band live in 'Riding the tiger':
<https://youtu.be/IGOHBV1G2FE>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

GORILLA MASK
Brain Drain
Clean Feed

Bezetting:

Peter van Huffel (altsax, baritonsax, effecten),
 Roland Fidezius (basgitaar, effecten),
 Rudi Fischerlehner (drums, percussie).

Het heeft weer een bijzonder ongezellige titel gekregen, dit derde album van Gorilla Mask voor Clean Feed: 'Brain Drain'. Er zijn wel weer wat verschillen op te merken met de voorganger, 'Iron Lung' (2017). Zo heeft saxofonist Peter van Huffel naast de altsaxofoon ook de bariton opgepakt. Die laatste zet hij vooral in voor het scheurwerk in stukken als 'Caught in a helicopter blade' en 'Hoser'. Toch bevat 'Brain Drain' ook een flinke dosis lyriek, hetgeen het gevoel bij de plaat minder meedogenloos maakt dan voorheen. De tempoloze opening van 'The nihilist' is er een goed voorbeeld van. Het titelstuk van het album roept associaties op met Engelse bands uit de jaren tachtig en negentig die freefunk van een punkachtige en tegelijk speelse houding benaderden, zoals Pinski Zoo en Xero Slingsby & The Works. Dat plaatst Gorilla Mask in een zelfde divisie als Benjamin Hermans nieuwste band Bughouse. Met name de speelsheid van springerige thema's als 'Rampage' en 'Avalanche!' en de grappige drumintro van 'Drum song' zijn zinvolle toevoegingen aan het bandgeluid.

Herman te Loo

Hier is de trailer van het album:
https://youtu.be/X_rbbP0dkFU

JULIEN HUCQ
Light Blue
 Early Bird Records

Bezetting:

Julien Hucq (altsax),
 Claudio Roditi (trompet, bugel),
 George Cables (piano),
 Marcos Varela (contrabas), Victor Lewis (drums).

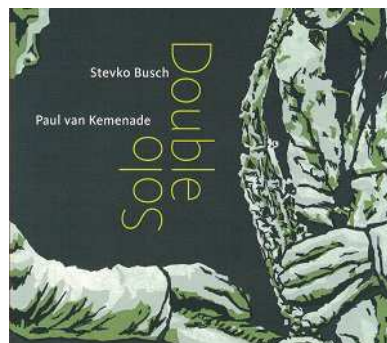
België heeft een naam op te houden als het gaat om jazzmusici die door de Amerikaanse jazzscene worden omarmd. Saxofonisten als Jack Sels, Jacques Pelzer en Bobby Jaspar werden als Amerikanen geannexeerd. Bij dit illustere gezelschap heeft zich saxofonist Julien Hucq gevoegd. Hij komt uit Charleroi, België, is componist, arrangeur, bandleider en woont sinds 2012 in New York City, waar hij bij onder anderen saxofonist Antonio Hart studeerde. Vanaf die tijd maakte hij vijf cd's die hier niet of nauwelijks werden opgemerkt. 'Light Blue' is zijn zesde, genoemd naar de weinig gespeelde Thelonious Monk compositie, die uiteraard een van de hoogtepunten van deze cd is. Hucq maakt tijdloze jazz, de cd werd in maart 2019 opgenomen, maar had ook uit de jaren zestig of zeventig kunnen komen. Vaak worden daarbij de wenkbrauwen gefronst, maar in dit geval is elke vorm van kritiek daarop onterecht. De muziek is zeker geen valse kopie van wat toen werd gemaakt, maar staat binnen het klassieke jazzgenre op eigen benen. Hucq heeft een heerlijk kurkdroog geluid zonder vibrato, ouderwets en mooi, en hij speelt vloeiend als kwikzilver. Zijn geluid doet zelfs denken aan de jonge Charlie Mariano van begin jaren vijftig. Twee van de zes nummers zijn van eigen hand en ook hier bewijst hij die merkwaardige ouderwetse kwaliteit die verloren gegaan leek. Trompettist Claudio Roditi draagt met één nummer bij en soleert al even prachtig op gestopte en open trompet. Over de rest hoeven we weinig woorden vuil te maken. Dit ritmetrio bestaat uit leiders van zichzelf, en zijn met z'n drieën wel zo'n beetje het beste dat je op dit moment binnen de klassieke jazz kan wensen. Jazzflits geeft helaas geen sterren zodat ik de vierhalve ster voor deze cd op zak moet houden.

Tom Beetz

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=XcQLiqI2Gg>

PAUL VAN KEMENADE/STEVKO BUSCH
Double Solo (2-cd met 'Fugara' (re-release))
 KEMO

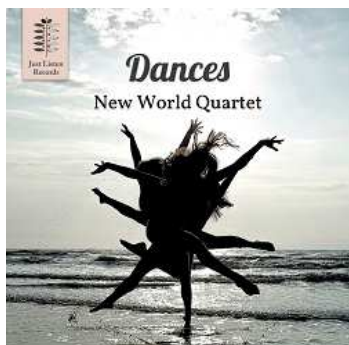

Bezetting:

Paul van Kemenade (altsax),
 Stevko Busch (piano),
 + op Fugara: Markus Stockhausen (trompet/bugel),
 Markku Ounaskari (drums/percussie).

Nog net voor de jaarwisseling presenteerde saxofonist Paul van Kemenade zijn in oktober 2019 opgenomen cd 'Double Solo'. Een duo van hem en pianist Stevko Busch. Van Kemenade had eerder met hem gewerkt en zelfs een cd gemaakt. Dat was in 2012. De cd 'Fugara' met Busch, trompettist Markus Stockhausen en de Finse drummer Markku Ounaskari had indertijd lovende kritieken gekregen, maar was al tijden onverkrijgbaar. De opnamen van 'Double Solo' met Busch waren daarom een uitgelezen moment om 'Fugara' een nieuw leven te geven waarmee 'Double Solo' een dubbel-cd werd. 'Fugara', die formeel onder naam van Busch werd uitgebracht en composities van Busch, Van Kemenade en Stockhausen bevat, put grotendeels uit Russisch-orthodoxe gezangen en Bulgaarse volksmuziek, en is waarschijnlijk onder invloed van Van Kemenade soms geïnspireerd door Zuid-Afrikaanse muziek. Het is serene muziek die zo af en toe explodeert en daarna terugzinkt in dromerige contemplatie. De toevoeging van deze oudere opnamen is een mooi gebaar van Van Kemenade en een welkome aanvulling voor wie 'Fugara' destijds gemist heeft.

In de nieuwe cd 'Double Solo' is die dromerige contemplatie nog steeds aanwezig. De cd is grotendeels geïmproviseerd op simpele notenreeksen, fragmenten of zelfs op niets. Deze nummers hebben dan ook geen naam anders dan een cijfer achter de titel van de cd. Van de zeven nummers zijn drie gecomponeerd, maar ook daar worden de composities van bijvoorbeeld Sting, Beyoncé en anderen door de gehaktmolen van Busch en Van Kemenade gehaald en zijn de improvisaties ongebonden. Busch is een pianist met een klassieke achtergrond, gebruikt zware akkoorden en speelt in het hogere register geladen piano, somber en intens. Van Kemenade is lichtvoetiger en zweeft rond de akkoorden met zijn lyrische altsaxofoon, laat zijn muzikale gedachten de vrije loop en pulkt de losse eindjes weer netjes aan elkaar. Het is een intensieve luisterervaring met veel mooie muziek waarin je steeds weer nieuwe weggetjes ontdekt. **Tom Beetz**

NEW WORLD QUARTET**Dances****Just Listen Records****Bezetting:**

Egon Kracht (contrabas),
Angelo Verploegen (flugelhorn),
Jan Menu (baritonsax),
Rik Cornelissen (accordeon).

Bassist Egon Kracht (Velsen, 1966) is behalve be-
genadigd musicus en componist milieuactivist. Sa-
men met zijn vrouw bouwt hij in Almere een duur-
zaam en zelfvoorzienend huis met onder meer af-
gedankte autobanden en zand. Hij beleeft net zo-
veel plezier aan het muziek maken als aan het
bouwvakken omdat hij in beide disciplines zijn visie
op een bestendiger wereld kwijt kan.

De nieuwe cd van Kracht en zijn New World Quartet
- 'Dances' - bevat 'muziek voor een groene pla-
neet', meldt het persbericht. De invloed van jazz op
het klimaat is moeilijk aan te tonen, maar dat
Kracht, Angelo Verploegen (flugelhorn), Jan Menu
(baritonsaxofoon) en Rik Cornelissen (accordeon)
prachtig samenspelen, is overduidelijk.

Kracht zoekt naar een synthese tussen pop, jazz,
klassiek, latin en hedendaagse klanken en slaagt
daar voortreffelijk in. Dances bevat een aansteke-
lijke start: 'Evolutionary tango' in 7-kwartsmaat,
waarin flugelhorn en baritonsax vrij spel krijgen.
Verder staan er op het album twee suites: 'Civiliza-
tion suite' en 'Galanthus nivalis'.

De basis hiervoor is al in 2015 gelegd toen de vier
musici voor het eerst in de huidige bezetting samen
optraden. In de eerste suite verwerkte Kracht vijf-
honderd jaar muziekgeschiedenis. We horen onder
andere liederen uit de Renaissance naast eigen
werk van recente datum, in vijf delen met diverse
lastige maatsoorten.

De tweede suite is gebaseerd op het gedicht 'De
Dageraad' van Guido Gezelle en is een traag
dansante stuk in vier delen. Kamermuziek is een
goede aanduiding van de meeste tracks, maar
zoals het jazzmusici betaamt improviseren zij vol-
op. De combinatie van flugelhorn, baritonsax en
accordeon levert, ondersteund door de bas, een rijk
pallet aan pure akoestische schoonheid op.

Hans Invernizzi**Bekijk hier een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=GFI07SItUKg>

ZANDLAND**Zandland****Zandbank Records****Bezetting:**

Niels Boutsen (zang),
Marjan van Rompay (saxen),
Geert Hendrickx (gitaren),
Roeland van Noten (bas), Jonas Boutsen (drums)

Nederlandstalige jazz blijft, vreemd genoeg, een
tamelijk beperkt genre. Het jonge Vlaamse kwintet
Zandland biedt met de teksten en zang van Niels
Boutsen een nieuwe loot aan die kleine boom. De
muziek werd geschreven door saxofoniste Marjan
van Rompay, de bekendste van het vijftal. De wat
hese stem van Boutsen (die soms zelfs wat vrouwe-
lijke trekken heeft, en misschien niet iedereen zal
kunnen bekoren) lijkt zich aanvankelijk vooral voor
het intiemere deel van het repertoire te lenen, zoals
de opener, 'Blijf' of 'De stereo MC's', maar hij heeft
meer pijlen op zijn boog. Zo gaat 'Lange mouwen'
naar een onweerstaanbare climax toe, en brult de
zanger het uiteindelijk uit. Na dit slotnummer volgt
na enige stilte nog een 'secret track' met een
spoken-wordduet met drummer Jonas Boutsen
(geen broer, zoals de website uitdrukkelijk ver-
meldt). Zo biedt dit titelloze debuutalbum een aar-
dig palet aan sferen en invalshoeken, waarin de
saxen van Van Rompay veel meer doen dan de
zang omspelen. Zo gaat ze op sopraan flink tekeer
in het fraai opbouwende 'Boze wolf' en zet ze haar
melodieën met autoriteit neer.

Herman te Loo**Luister hier naar 'Lange mouwen;''**

<https://youtu.be/Qg1T0WsTxfE>

FESTIVAL STRANGER THAN PARANOIA

Datum en plaats:
23–28 december 2019,
Paradox, Tilburg.

Dit jaar werd 'Stranger Than Paranoia' geopend met een toespraak van saxofonist, programmeur en festivalorganisator Paul van Kemenade. Normaal opent hij dit festival rond de kerstdagen met een eigen optreden, maar om goede redenen was het deze keer anders. 'Het langst bestaande kleine jazzfestival van Nederland', merkte Van Kemenade bij de 27ste versie op. Ook het beste kleine festival, kan eraan worden toegevoegd. De bedoeling van dit festival is het bij elkaar brengen van verrassende combinaties en van groepen die niemand kent, vaak met muziek die grensoverschrijdend is. Dit jaar vond het festival drie dagen plaats in Paradox en één dag in het Nijmeegse Brebl. De openingsdag, traditioneel in Tilburg, was ijzersterk. Het Amerikaans-Belgische trio **MixMonk** wordt steeds bekender en is grensoverschrijdend als schoonheid een criterium is. Drummer Joey Byron, tenor- en sopraansaxofonist Robin Verheyen en pianist Bram de Looze voelen elkaar op een magische manier aan. Het trio speelt eigen composities en die van Thelonious Monk. Bij die van Monk valt op hoe geniaal die zeventig jaar oude nummers zijn en vooral hoe tijdloos die zich voegen bij de muziek zoals die nu wordt gespeeld. Bij hun eigen composities valt op dat ze heel anders zijn dan die van Monk, daar niet op lijken maar niettemin de adem van Monk uitwasemen. Schoonheid en subtiliteit borrelen omhoog, de drie musici vormen een organisch geheel, gaan in elkaar op waarbij uit drie musici één supermuzikant ontstaat. Was Monk een ruwe diamant, MixMonk heeft er een kroonjuweel van geslepen met een schittering en schoonheid waar Thelonious Monk trots op zou zijn geweest. Dat Paul van Kemenade niet zelf opende had alles te maken met zijn wens het bijzondere trio **Picatrix** te laten horen. Pianist Nora Mulder, violist Mary Oliver en stemkunstenaar Greetje Bijma vormen dit trio dat alleen deze

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Ruud Breuls. (Foto: Tom Beetz)

dag kon komen. Voor Van Kemenade een goede reden om zijn eigen optreden met dit trio te ruilen. Ook hier gold dat de muziek van deze vrouwen elkaar versterkte en stimuleerde. Bijma, voorloper en inspirator van jonge vocale talenten om hun stem als instrument te gebruiken, werkt met gevoelens van romantiek, grimmigheid en humor, en kan met hetzelfde gemak gekooide vogels suggereren als het vooroorlogse cabareteske Berlijn of een stuk volksmuziek. Bijma maakt meer dan vroeger gebruik van teksten, die overigens hoogstens een parodie vormen op het verschijnsel zangeres en meer weg hebben van melodieuze rap.

De openingsdag werd net zo spectaculair maar op een totaal andere manier afgesloten met de **Bik Bent Braam**, die zijn magistrale opus 'Het XYZ der Bik Bent Braam' - 25 jaar geleden op de plaat gezet voor BVHaast - opnieuw georkestreerd had in een latinversie tot 'El XYZ de Son Bent Braam'. Het dertienkop-pige orkest, twee trompettisten, twee trombonisten, vier saxofonisten, bas, drie percussionisten en Michiel Braam zelf aan de piano, zette het alfabet in met 'Apagado' om 26 letters verder en anderhalf uur later te finishen met 'Zalfio'. Elk van de alfabetletters vormde een nummer van gemiddeld vier minuten

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Vlnr: Alexander, Marius en Peter Beets. (Foto: Tom Beetz)

waarin het accent op een sectie of solist viel. Het bleek het kerstdiner onder de muziek. Heel veel heerlijke hapjes, maar aan het eind was je zo propvol dat je geen pap meer kon zeggen.

De Bik Bent Braam was niet de enige die een jubileum vierde. Ook de **Beets Brothers** waren 25 jaar geleden begonnen met samen op te treden. Marius (contrabas), Alexander (saxofoon) en Peter Beets (piano) zijn hun eigen weg gegaan en waren in Tilburg weer verenigd. Als drummer was de piepjonge Tim Hennekes toegevoegd, en om de frontlijn meer body te geven trompettist Ruud Breuls. Peter Beets speelde voor de gelegenheid geen piano maar Fender Rhodes en synthesizer. Uitzinnig swingen zijn deze mannen niet verleerd maar met de Rhodes werd het eigentijdser, zeker dankzij het funky repertoire met nummers van Herbie Hancock, Ron Carter en Stanley Turrentine. Een feest was het met het precieze spel van Marius, een scheurende Alexander en de altijd hard swingende Peter. Ruud Breuls was de gelukkigste keuze die men had kunnen maken. Hij speelde ramzuiver en knalhard schitterende solo's op trompet en bugel, terwijl de twintigjarige Hennekes niet onder deze grootheden gebukt leek te gaan en de loosgaande groep stevig in het gareel hield.

Stranger Than Paranoia is het langst bestaande en beste kleine jazzfestival van Nederland.

Helemaal volgens de opzet van dit festival was de keus voor **The Four Baritones** een gelukkige, voor de gelegenheid aangekondigd als 'Stranger than Four Baritones'. Deze vier baritonsaxofonisten komen uit de klassieke muziek (Ties Mellema en Niels Bijl) en uit de jazz (Jan Menu en Nils van Haften). Een dergelijk saxofoonkwartet is niet alleen vreemd, maar is daarnaast ook veelzijdig met een repertoire dat vijf eeuwen bestrijkt. Deze mannen spelen al twintig jaar met elkaar en dat was te horen. De precisie, de kleine maar essentiële geluidsvariaties tussen de saxofoons, en het gebruik van het hoge en het lage register, dat alles droeg bij aan een huiveringwekkend mooi optreden. Het concert werd geopend met 'El cant dels ocells', bekend geworden door Pablo Casals en door de Catalaanse bevolking geannexeerd als het officiële volkslied, dat feilloos [...vervolg in de rechterkolom](#)

Ties Mellema (links) en Jan Menu. (Foto: Tom Beetz)

transformeerde in de jazzstandard 'The best is yet to come'. Hét bewijs dat bij muziek alle grenzen zijn te doorbreken. Niemand keek dan ook vreemd op dat een psalm werd gevolgd door het tamelijk onbekende Gerry Mulligan nummer 'Motel' en dat de toegift bestond uit de pianoprelude Opus 16, no 4 van Scriabin. Het was overigens de laatste keer dat dit kwartet in deze samenstelling was te horen want Niels Bijl zou een paar dagen later naar Australië emigreren.

Voor **Paul van Kemenade** was deze dag de gelegenheid om zijn nieuwste duo-cd met **Stevko Busch** te presenteren. Dat deed hij tussen neus en lippen, improviserend met een royaal gevoel voor humor. Deze uitstekende cd 'Double Solo' met pianist Stevko Busch, samen met een reïssue van de lang uitverkochte cd Fugara uitgegeven als dubbel-cd, ook met Busch, had wel wat meer aandacht mogen krijgen. Het duo speelde een paar nummers van de cd, maar was op zijn sterkst wanneer de vrije improvisatie de overhand kreeg, net zoals op de cd. Romantiek ontmoet lyriek met de bezonken Busch en de flamboyante Van Kemenade. De muziek dreef voort als twee ijsschotsen die op een rivier van elkaar afrijven en elkaar weer tegenkomen. Van Kemenade had zelf geen 25- of 20-jarig jubileum te vieren. Hij deed het gewoon met een geslaagde 27ste editie van een klein maar bijzonder festival.

Tom Beetz

Stevko Busch (links) en Paul van Kemenade. (Foto: Tom Beetz)

ACK VAN ROOYEN 90

Bezetting:

Ack van Rooyen (flügelhorn),
Bart van Lier (trombone),
Peter Tiehuis (gitaar),
Paul Heller (tenorsax),
Juraj Stanik (piano),
Ruud Ouwehand (bas),
Hans Dekker (drums),
Fay Claassen (zang).

Datum en plaats:

3 januari 2020,
Bimhuis, Amsterdam,

'Goede wijn behoeft geen krans' is een cliché met een waarheid als een koe. Toch, en zeer verdiend, werd Ack van Rooyen, wonderboy en éminence grise van de Nederlandse jazz, twee dagen na zijn negentigste verjaardag geëerd. Tot zijn grote verrassing werd hij gedecoreerd door de Amsterdamse locoburgemeester Simone Kukenheim.

Ack van Rooyen leverde een substantiële bijdrage aan alle hoofdstukken van de Nederlandse en internationale jazz na 1945. In de jaren vijftig speelde hij bij de The Ramblers. Hij was mede-oprichter van het legendarische United Jazz & Rock Ensemble en speelde bij de orkesten van Bert Kaempfert, de Skymasters en Peter Herbolzheimer's Rhythm Combination & Brass. Op het Montreux Jazz Festival speelde hij met Miles Davis en het Quincy Jones Orchestra. Hoogtepunten uit een onwaarschijnlijk lange carrière die zeker nog niet is afgerond. Van Rooyen treedt nog steeds graag op en geeft ook nog steeds inspirerende masterclasses.

Na al die jaren is er niets veranderd. Zodra Ack wordt aangekondigd ben je gefocust en wil je geen moment missen. Wie er bij was in het Bimhuis of keek naar de livestream had een gedenkwaardig concert te pakken en het Bimhuis had waardevol materiaal dat zo op cd kan worden uitgebracht.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

Kees van Kooten: 'Veertig jaar geleden heb ik nog een tijdje tromboneles gehad van Bart van Lier en dat kun je nog altijd aan hem horen. Ik zei: als je nou eens zus en zo doet... Leuk dat het zo doorgegeven kan worden'.

Kees van Kooten spreekt. (Foto: Joke Schot)

Het feest begon met een verstilde uitvoering van 'Soft shoulder'. In de handen van Van Rooyen verandert de flügelhorn in goud. Met een betoverende zeggingskracht ontlokt hij zijn onvervalsbare fluwelen toon aan het instrument, die neerdaalt in onnavolgbaar gestileerde frases. Juraj Stanik laat zich horen als meesterlijk begeleider.

Ack kondigt zijn goede vriend Bart van Lier aan, die hij zeer bewondert. "Zelden iemand meegemaakt die met zoveel ijver studeerde, ongelofelijk. Dat leidde er uiteindelijk toe dat de trombone van vlees werd en hij van koper." Van Lier gaat los en laat zijn instrument in 'Peace' zingen met de ziel van een blueszanger.

"Om Kees van Kooten heb ik zo vaak gelachen en gehuild. Blij dat hij er is." Van Kooten memoreert: "Veertig jaar geleden heb ik nog een tijdje tromboneles gehad van Bart van Lier en dat kun je nog altijd aan hem horen. Ik zei: als je nou eens zus en zo doet ... Leuk dat het zo doorgegeven kan worden."

Gitarist Peter Tiehuis en bassist Ruud Ouwehand treden aan om een lichtvoetig trio met Ack te vormen. Virtuosoos kwinklerend cruisen ze door 'Sommertiet', een Deens volksliedje bewerkt door NHØP. Daarna vormt zich met tenorist Paul Heller, pianist Juraj Stanik, Ruud Ouwehand en Bart van Lier erbij een dampend septet, dat in een stevig uptempo een eigen draai geeft aan 'Short'. Fay Claassen zingt Ack toe in funky 'Good times' gevolgd door het Latin groovende 'Felicidado'.

Dan verschijnt er onverwacht een mevrouw op het podium die, nadat zij heeft georeerd, het grootste applaus van de avond oogst. "Ack van Rooyen is een nestor van de jazz in Nederland, en weet als geen ander mensen te raken en te ontroeren. Zijn muziek is wars van effectbejag en komt regelrecht uit het hart. Opmerkelijk zijn timing en melodische- en ritmische vondsten. Als hij soleert dan gaat de zon op, liet Bart van Lier optekenen. Vanwege grote verdienste voor de jazzmuziek en het onderwijs heeft het zijne majesteit de koning behaagd om u te benoemen tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau." Ack kijkt zeer vertederd en maakt zich snel uit de voeten met veelzeggende grimassen. Na de pauze volgt een lange geïnspireerde set met wisselende bezettingen, die laat op de avond eindigt met 'Five up high!' **Roland Huguenin**

Locoburgemeester Kukenheim en Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

Ack van Rooyen en trombonist Bart van Lier. (Foto: Joke Schot)

Het was een gedenkwaardig concert in het Bimhuis dat zo op cd kan worden uitgebracht.

Vlnr: Van Rooyen, Hans Dekker, Bart van Lier en Paul Heller. (Foto: Joke Schot)

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JEREMY PELT QUINTET

Bezetting:

Jeremy Pelt (trompet),
Chien Chien Lu (vibrafoon),
Victor Gould (piano/Fender Rhodes),
Corcoran Holt (contrabas),
Allan Mednard (drums).

Datum en plaats:

12 december 2019,
Lantaren Venster, Rotterdam.

Verlaten straten. Een sluier van rag-fijne regendruppeltjes twinkelt in het licht van de straatlantarens, waarvan een warme gloed weer spiegelt in de klinkers. In de tuin van Hôtel Biron werpen de takken van de kale bomen dansende schaduwen over de vele beelden, die hierdoor tot leven lijken te komen. Op zijn nieuwste album 'The Artist', creëert Jeremy Pelt 'sculpturen' waarin hij een dialoog aangaat met beeldhouwer Auguste Rodin. In een gesoigneerd geheel vloeien film noir en nouvelle vague samen in een genereuze jazzsuite.

Pelt komt graag in Parijs. Naast optreden doet hij daar niets liever dan zich laven aan de kunsten. Geconfronteerd met het krachtige impressionisme en de goed geconserveerde decors uit de 19de eeuw die hij aantrof in Musée Rodin (Hôtel Biron), schreef hij de vijfdelige 'The Rodin Suite'. Daartoe verplaatste hij zich in werk en leven van Rodin, en diens muse Camille Claudel. Een intrige met tijd en verbeeldingskracht die resulteert in een eerbetoon uit gefascineerde bewondering. In deze tijdreis leiden eigentijdse impressies tot gelaagde jazz waarin pakkende melodieën zijn gebed in verfijnde arrangementen en aanstekelijke grooves.

Jeremy Pelt heeft een bewonderenswaardig werkstuk afgeleverd dat op cd prachtig wordt uitgevoerd door een achtkoppig ensemble. Live beschikt hij over een kwintet waarin contrabassist Vicente Archer is vervangen door Corcoran Holt. Deze compactere formatie volstaat goed en heeft een muzikale impact die imponeert. 'The Artist' werd al veelvuldig uitgevoerd en klinkt hier rijp en doorleefd. De 'A-kant' van het concert, zoals Pelt het aankondigt, is gereserveerd voor de suite. De vijf delen worden aaneengesloten gespeeld met een speelduur van zo'n drie kwartier.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Jeremy Pelt. (Foto: Joke Schot)

Chien Chien Lu. (Foto: Joke Schot)

Tussentijds is er nauwelijks ruimte voor applaus, zoals het een klassiek concert betaamt. Er wordt zeer geconcentreerd gespeeld en de verstilde passages zijn te mooi om te onderbreken. Met rijp en gestileerd spel neemt Pelt prachtige passages voor zijn rekening, maar hij laat zeer veel ruimte voor zijn jonge begeleiders. Volkomen terecht, want zijn jonge garde maakt grote indruk, zowel in de smaakvolle arrangementen als de mooi uitgebalanceerde improvisaties. Ieder presenteert zich met opvallende muzikale ideeën en vondsten. Een indrukwekkende en gelukkig ook een grote rol is weggelegd voor de uit Taiwan afkomstige, thans in NYC gevestigde vibrafoniste en percussioniste Chien Chien Lu. Haar talent en muzikale persoonlijkheid zijn overdonderend. In haar spel blijkt zij in staat om een stilistische mix te maken van de grote namen die haar voorgingen op de vibrafoon. Met souplesse, verfijning en een innemende zeggingskracht etaleert zij haar absolute meesterschap. Steeds subliem begeleid, maakt ze zich los van de muziek en schept een eigen idioom dat moeiteloos samenvalt met de grondgedachte van de muziek. Chien Chien Lu is een naam om goed te onthouden.

Een memorabel concert. 'The Artist' ontvouwt zich als een rijk, bijna hypnotiserend palet, waar je op cd herhaaldelijk naar blijft luisteren.

Roland Huguenin

WILBUR HARDEN

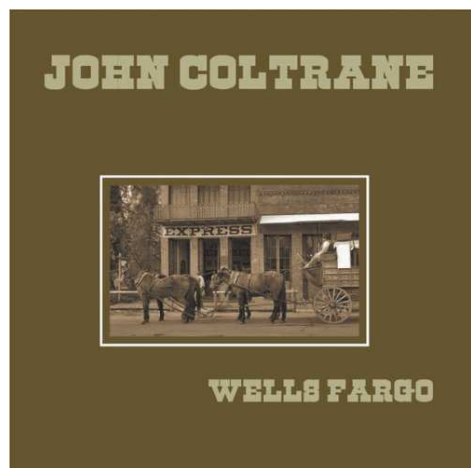
Trompettist in de schaduw

Elke jazzfan is vertrouwd met namen als Yusef Lateef, John Coltrane, Curtis Fuller, maar bij Wilbur Harden: 'nooit van gehoord'. Inderdaad, niet door gebrek aan talent, maar door amper een tweejarige loopbaan, in 1957 en 1958, bleef dit muzikaal talent in de schaduw. Met groot genoegen heb ik uren naar trompettist Harden geluisterd. Nu is het aan u om op ontdekkingsstocht te gaan.

In deze Jazzflits is de spot gericht op Wilbur Harden (soms 'Hardin' op de platenhoezen), Amerikaanse jazztrompettist, die ook bugel speelt en enkele nummers componeerde. Harden werd geboren in Birmingham, Alabama, op 31 december 1925 en overleed in New York, op 10 juni 1969. Hij werd het meest bekend door zijn opnamen met de saxofonisten Yusef Lateef en John Coltrane, en trombonist Curtis Fuller.

Zo werd op 13 maart 1958 'Wells Fargo' (compositie Wilbur Harden) opgenomen door het Wilbur Harden Quintet (Harden, Coltrane, pianist Tommy Flanagan, bassist Doug Watkins, drummer Louis Hayes) voor Savoy. En zoals in voetbal, de groten blijven de groten: het label Wax Love brengt acht tracks van 13 maart en 13 mei 1958 van dat Wilbur Harden Quintet uit op een elpee 'John Coltrane - Wells Fargo'! Vraag blijft of Wilbur Harden financieel beter werd van zijn opnamen, of passeerde Coltrane dichterbij de kassa ...

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van 'Wells Fargo' (een Amerikaanse grootbank gesticht in 1852).

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Wilbur Harden

Don't Take Your Love from Me

Nergens vonden we een artikel over Harden, zijn biografie blijft een mysterie. Wel vond ik een foto van zijn grafsteen met daarop 'december 31 1925 - june 10 1969' - boeken citeren echter 1924 als geboortjaar. Heeft de steenhouwer zich vergist? Met bovendien volgende inscripties: 'Mus3' (betekent Musician 3rd Class Petty Officer) en 'USnr' (is United States Navy Reserve). Ter bewijs: hij ligt begraven op Long Island National Cemetery, East Farmingdale, Suffolk County, NY, Perceel 2R, Site 3707. In de jaren vijftig speelt Harden met rhythm and blues artiesten als Roy Brown (1950) bekend door zijn hit 'Rockin' at midnight' van januari 1949, en Ivory Joe Hunter, bekend van zijn 'Since I met you baby' (1956) - twee hits al dan niet met Harden. Zijn militaire dienst voltrekt hij bij de Navy, daarom is hij Veteran World War II.

Volgens de Michigan Chronicle van 6 april 1957 speelde Harden bij Cuban Pete and his Progressive Calypso Band in de Hajji Baba, een jazzspot in Detroit, met dikwijls daarbij pianist Will Davis, bassist Beans Richardson, drummer Roy Brooks, ook al uit Detroit, in die tijd een mekka voor jazzmuzikanten, aldus drummer Oliver Jackson.

In 1957 gaat Harden met zijn R & B-ervaring spelen bij saxofonist Yusef Lateef in Detroit, met in 1958 opnamen voor Savoy Records en Prestige. Hij speelt dikwijls op bugel, nogal ongevoel in die tijd, nu kennen we Clark Terry, Chuck Mangione, Charles Tolliver, Enrico Rava, Valery Ponomarev ..., en bij ons onder meer Ack van Rooyen, Richard Rousselet en Bert Joris. Eind 1957 wijkt Harden uit naar New York, komt een enkele keer in de Rudy Van Gelder Studio in Hackensack, NJ met Yusef Lateef, nu gebeten door de Arabische muziekmicrobe.

Op 13 maart 1958 nodigt Harden voor enkele studio-opnamen John Coltrane uit als tenorsaxofonist, met pianist Tommy Flanagan toen een topklas boogie woogie vertolker, in de overtuiging dat zijn muziek nog jaren uitgebracht zou worden. Coltrane was toen een 'real honky tonk blues man', zegt Oliver Jackson.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Origineel zijn ze op Savoy verschenen onder de eigen naam van Harden, later om commerciële redenen veelvuldig heruitgebracht onder de naam van Coltrane. Coltrane had in januari en februari 1958 vier meesterwerkjes afgeleverd: 'Lush life', 'The believer', 'The last Trane' en 'Soultrane', opgenomen voor Prestige en was zo gelanceerd om één van de grootste jazzmuzikanten te worden.

Op 3 juni neemt Harden auteursrecht op 'E.F.F.P.H.', toen bij Savoy van Herman Lubinsky. Het blijft raden naar de betekenis van dat letterwoord (ook Hans Koert was hier nieuwsgierig naar: <http://keepswinging.blogspot.com/>).

Eigenaardig genoeg wordt soms meewarig gedaan over de sessies met Wilbur Harden, die in die tijd dikwijls doet denken aan Miles Davis. In de boeken over John Coltrane is Harden zelfs geen vermelding waard. De pianisten Howard Williams en Tommy Flanagan spraken nochtans met lof over Harden.

Op 11 juli 1958 vond met Coltrane een marathonopnamesessie plaats, de nummers werden over drie elpees verdeeld: 'Standard Coltrane', 'Bahia' en 'Stardust', Wilbur Harden op trompet en flugelhorn in plaats van Donald Byrd.

(Terzijde: ook op 11 juli in New York: Sonny Rollins and the Big Brass waarbij de Belgische gitarist René Thomas.)

Carl Woideck schrijft: "Harden was a sympathetic musician who lacked the personal voice of a Lee Morgan or the relative dexterity of a Donald Byrd. (...) Coltrane perhaps hired Harden as a friendly gesture." En hij voegt eraan toe: "All in all, the date has a relaxed feeling to it." Maar Woideck draait de rollen om: het is Harden die Coltrane uitnodigt!

Ook dat jaar 'The King and I' met Tommy Flanagan, die op 22 juni 1956 in het Sonny Rollins Quartet 'Saxophone Colossus' opnam. Eind 1958 wordt Harden gehospitaliseerd en komt slechts sporadisch terug in de muziek. Op 6 juni 1960 speelt Harden zijn laatste opnamen met Curtis Fuller.

Harden was al ernstig ziek in 1958, had vier jaar medische zorgen nodig en is op zijn 35ste gestopt met spelen, fysisch en mentaal gekraakt, na een zeer korte muzikale loopbaan. In 1991 werd Harden opgenomen in de Alabama Jazz Hall Of Fame, samen met pianist Pinetop Smith en trompettist Cootie Williams, beiden ook uit Alabama. Vruchteloos geprobeerd bij die instantie om de reden van die erkenning te vernemen ...

DISCOGRAFISCHE NOTITIES WILBUR HARDEN

Bij interesse: zoek de muziek van Wilbur Harden vooral bij Coltrane, dikwijls heruitgegeven op diverse labels, en met andere platentitels, vandaar soms enige discografische verwarring.

9 oktober 1957 Yusef Lateef Quintet, 'Gong', 'Jazz and the sounds of nature', met Lateef-fl,ts, Hugh Lawson-p, Ernie Farrow-b, Oliver Jackson-d, op CD Savoy/Atlantic 92881 'The Last Savoy Sessions' (tussen haakjes: ook op 9 oktober 1957 is het Sonny Clark Sextet in de studio voor Blue Note: Donald Byrd, Curtis Fuller, John Coltrane, Sonny Clark, Paul Chambers, Art Taylor);

10 oktober 1957 Yusef Lateef Quintet, 'Prayer to the east', 'Jazz and the sounds of nature', 'Jazz is busting out all over', zelfde bezetting als de Savoy 92881 CD;

11 oktober 1957 Yusef Lateef Quintet, 'The sounds of Yusef', 'Other sounds', 'Blues for the orient', zelfde musici, dit is de eerste van vijf voor Prestige, ook OJC 917, OJC 399;

13 maart 1958 Wilbur Harden Quintet, 'Countdown', 'Mainstream 1958: The East Coast Jazz Scene', met John Coltrane-ts, Tommy Flanagan-p, Doug Watkins-b (toen 24), Louis Hayes-d (toen 20), op CD Savoy/Atlantic 92858 'The Complete Savoy Sessions' – 'Complete Mainstream 1958 Sessions' op Lone Hill 2004;

Wilbur Harden in 'E.F.F.P.H.': <https://bit.ly/2sNSD7u>

13 mei 1958 Wilbur Harden/John Coltrane Sextet, 'Dial Africa', 'Tanganyika strut', 'Gold coast', met John Coltrane-ts, Curtis Fuller-tb, Howard Williams-p, Alvin Jackson-b, Arthur Taylor-d, op CD Savoy/Atlantic 92858 'The Complete Savoy Sessions' – Vraagstuk: de bassist zou hier Ali Jackson zijn, broer van drummer Oliver, niet te verwarren met Alvin Jackson, Milt's broer. Oplossing?

24 juni 1958 Wilbur Harden/John Coltrane Sextet, zelfde als 13 mei, maar Tommy Flanagan-p, 'Dial Africa', 'Jazz way out', 'Gold coast', 'Tanganyika strut', alles op Savoy/Atlantic 92858 'The Complete Savoy Sessions';

11 juli 1958 John Coltrane Quintet, 'Stardust', Coltrane, Red Garland-p, Paul Chambers-b, Jimmy Cobb-d, voor Prestige, op enkele tracks Freddie Hubbard, 'The master', 'Standard Coltrane', 'Bahia', op OJC 246, OJC 415, OJC 920, op een Universal CD 185456 als 'The Standard Session';

23 & 30 september 1958 Wilbur Harden, 'The King And I', met Tommy Flanagan-p, George Duvivier-b, Granville T. Hogan-d, op Savoy Jazz ZDS 4429 'Plays the Music Of Rodgers & Hammerstein' – een moderne interpretatie van de musical van Richard Rodgers en Oscar Hammerstein II;

Wilbur Harden in 'Shall we dance': <https://bit.ly/2uvHGb5>

16 oktober 1959 Yusef Lateef, 'Cry ! Tender', op één nummer 'Ecaps' is Wilbur Harden erbij, met Ernie Farrow en Oliver Jackson, OJC 482;

6 juni 1960 Curtis Fuller Sextet, 'Images of Curtis Fuller', 'The Trombone Album', Fuller-tb, Yusef lateef-ts, McCoy Tyner-p, Jimmy Garrison-b, Clifford Jarvis-d, voor Savoy MG12164 (de sessie van daags nadien 7 juni is met Lee Morgan);

John Coltrane, 'The Prestige Recordings', zestien cds, van de 125 tracks slechts acht van Harden, 11 juli 1958 – de box leert je fantastische muziek en andere muzikanten kennen!

John Coltrane, 'Fearless Leader', zes cd's Prestige, negen sessies tussen 31 mei 1957 en 26 december 1958, met acht tracks Wilbur Harden.

Erik Marcel Frans

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

NEW YORK CALLING

Sinds 2012 verzorgde zangeres **Roos Plaatsman** (artiestennaam Rose Ellis) in Jazzflits de rubriek New York Calling. Zij deed daarin verslag van haar muzikantenbestaan in deze stad. Aan deze rubriek komt in 2020 een einde. Roos blijft wel zo nu en dan bijdragen aan Jazzflits leveren. Haar pennenvruchten zijn verder te vinden in het blad Jazzism en op <http://www.roseellismusic.com>.

INGEZONDEN

con cert zen der

Jazz op de Concertzender

Jazzpromotor Bob Hagen voert actie om meer geld voor jazz. Hij betreurt onder meer het verdwijnen van de jazz-zender Radio 6 (Jazzflits 328). Dat doet lezer Willem van Manen ook, maar hij vindt het jammer dat Hagen een Nederlandse zender over het hoofd ziet "die veel aan jazz doet. Dat is de Concertzender. Iedere zaterdag programmeert dit station de hele middag en avond jazz en door de week zijn er herhalingen hiervan. Ik ben vijftien jaar eindredacteur jazz bij de Concertzender geweest, maar de jazz-programmering loopt gewoon door."

Willem van Manen
Amsterdam

(www.concertzender.nl).

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Volg ons ook op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

FESTIVAL JANUARI

Martijn van Iterson komt naar Leiden. (Foto: Jurjen Donkers)

LEIDSE JAZZ EN BLUESWEEK

Diverse locaties binnenstad Leiden

20 tot en met 26 januari 2020

(<https://www.deleidsejazzweek.nl/>)

Met onder anderen: Olivier van Niekerk Quartet, Thursday Night Live met Simone Pormes, Lo van Gorp, Karel Boehlee, Dedre Twiss, Art Bird Bigband, The Jazz Ambassadors, Cas Jiskoot ft. Anna Serieuse, Licks and Brains ft. Bart Wirtz, Martijn van Iterson Quartet en Kjelt Ostendorf and friends.

Meer januarifestivals in Jazzflits nummer 329 (pag. 20)

CURSUS EN LEZING

Luisteren naar jazz: smaakmakers en baanbrekers

Cursus over jazz op acht donderdagen. Belangrijke kenmerken van de muziek van smaakmakers en baanbrekers uit de jazzgeschiedenis worden besproken, alsmede de invloed die deze musici hebben gehad en nog steeds hebben.

Plaats: Rotterdamse Volksuniversiteit,

Start: donderdag 30 januari 2020,

Presentatie: Ruud Bergamin.

Info: www.vu-rotterdam.nl

Jazz & Klassiek

In de lezing Jazz & Klassiek draait het om de vraag in hoeverre jazz verschilt van klassiek, wat de onderlinge invloeden zijn en hoe ze elkaar kunnen inspireren. Beeld- en geluidsfragmenten en live gespeelde voorbeelden op saxofoon verduidelijken één en ander.

Plaats: Stationskoffiehuys, Stationsstraat 14, Rolde (Drenthe),

Datum: vrijdag 7 februari, 20.00 uur,

Spreeker: Ruud Bergamin.

Info: <https://www.cultureleverenigingrolde.nl/>

VARIA

Jazzfilmaand in Q-Factory A'dam

Drummer John Engels en filmregisseur Dennis Alink presenteren dit voorjaar een reeks jazzfilms in Q-Factory, Amsterdam. Vertoond worden 'Bird' over het leven van saxofonist Charlie Parker (15 januari), 'My Foolish Heart', over de nadagen van trompettist Chet Baker, 'Round Midnight' met saxofonist Dexter Gordon in de hoofdrol en 'Whiplash'. Na afloop van deze laatste film spelen John Engels c.s. nummers van de soundtracks van de vertoonde films.

OVERLEDEN IN 2019

In de rubriek Overleden berichten wij over jazzmusici die zijn gestorven. Aan de namen die wij in de loop van 2019 opnamen, kunnen deze vorig jaar overleden musici worden toegevoegd:

Boneschi, Giampiero (1927), Italiaanse pianist, 12 mei 2019; **Carroll, Dianhann** (1935), Amerikaanse zangeres, 4 oktober 2019; **Efford, Bob** (1928), Engelse saxofonist, geëmigreerd naar de VS, 29 april 2019; **Gaudry, Michel** (1928), Franse bassist, 29 mei 2019; Glindemann, Ib (1934), Deense bandleider, 5 april 2019; **Iversen, Einar** (1930), Noorse pianist, 3 april 2019; **Jones, Connie** (1934), Amerikaanse trompettist, 13 februari 2019, **Lamont, Duncan** (19310, Schotse saxofonist en arrangeur, 3 juli 2019; **Lee, Mabel**

(1921), Amerikaanse zangeres, 7 februari 2019 (zie foto); **Marsh, Arno** (1928), Amerikaanse saxofonist, 12 juli 2019; **Nor(d)ström, Erik** (1935), Zweedse saxofonist, 7 juni 2019; **Pellett, Roy** (1935), Engelse klarinettist, 4 februari 2019; **Pletcher, Tom** (1936), Amerikaanse trompettist, 30 augustus 2019; **Simon, Maurice** (1929), Amerikaanse saxofonist, 6 augustus 2019; **Sutton Curtis, Barbara** (1930), Amerikaanse pianiste, echtg. van Ralph Sutton, 30 oktober 2019; **Tabanyi, Mihaly** (1921), Hongaarse accordeonist, 2 juli 2019; **Willox, Roy** (1929), Engelse saxofonist, 25 november 2019.

JAZZ IN BEELD

Vlnr: Buis, Sernesky en Boeren. (Foto: Marcel Schikhof)

Vlnr: Gilbert en Sued. (Foto: Marcel Schikhof)

Op 14 december speelde bij Hot House in Leiden het **All Ellington Tentet**. Dit ensemble bestaat uit Jodi Gilbert, zang; Mo van der Does, altsax/klarinet; Natalio Sued, tenorsax/klarinet; Giuseppe Doronzo, baritonsax/basklarinet; Eric Boeren, cornet; Jimmy Sernesky, trompet; Joost Buis, trombone; Oscar Jan Hoogland, piano; Wilbert de Joode, bas en Frank Rosaly drums.

Giuseppe Doronzo. (Foto: Marcel Schikhof)

JAZZWEEK TOP 2019

- 1 Catherine Russell**
Alone Together (Dot Time)
- 2 Steve Davis**
Correlations (Smoke Sessions)
- 3 Dave Stryker**
Eight Track III (Strikezone)
- 4 Herlin Riley**
Perpetual Optimism (Mack Avenue)
- 5 Jazzmeia Horn**
Love and Liberation (Concord Jazz)
- 6 Poncho Sanchez**
Trane's Delight (Concord Picante)
- 7 Vanessa Rubin**
Sings Tadd Dameron (Nibur)
- 8 Michel Camilo**
Essence (Resilience Music Alliance)
- 9 George Cables**
I'm All Smiles (HighNote)
- 10 Wynton Marsalis**
Bolden (Blue Engine)
- 11 Mary Stallings**
Songs Were Made To Sing (Smoke)
- 12 Monty Alexander**
Wareika Hill (MACD)
- 13 Eric Reed**
Everybody Gets The Blues (Smoke)
- 14 Branford Marsalis Quartet**
The Secret Between The Shadow
And The Soul (OKEH)
- 15 Greg Murphy**
Bright Idea (Whaling City Sound)

De JazzWeek Jazz Top 2019 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio in 2019.](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Advertieren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS**

is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 2 januari 2020

Tori Freestone. (Persfoto)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

TOBIAS PREISIG

Diver (Quiet Love Records)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

TORI FREESTONE TRIO

El Mar De Nubes (Whirlwind Recordings)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

VINCENT COURTOIS/DANIEL ERDMANN/ROBIN FINCKER

Love Of Life (La Buissonne)

[Patrik Sandberg, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)

MAJID BEKKAS

Magic Spirit Quartet (ACT)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

TORE JOHANSEN

Sang (Inner Ear)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

DANIEL ERDMANN VELVET REVOLUTION

A Short Moment Of Zero G (BMC records)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Germany\)](#)

SHAKE STEW

GrisGris (Traumton)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

SILENT FIRES

Forests (AMP Music and Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

KRUGLOV-SOOÄÄR QUARTET

Tchaikovsky (ArtBeat Music 2020)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

WOJTEK MAZOLEWSKI QUINTET

When Angels Fall (WMQ Records/Agora)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

MAKAYA MCCRAVEN

We're New Again – A Re-imagining Of Gil Scott Heron

(XL Recordings)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

TRESKATRESK

Man In The Sea (Finito Bacalao Records)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

MILES DAVIS

The Lost Quintet (Sleepy Night)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)